

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΣΑΝΤΡΟΝΤΕ ΣΤΕΦΑΝΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Είπε Φρειδερίκο Άλβέρτο φόν Ήλλα-Μόλτκε. Είμαι σαρανταπέντε χρόνων. Έχω τρεις γιουδες και μία γυναίκα που δεν μου πύκρανε ποτέ τη ζωή μου.

Διευθίνω Ένα έργοστάσιο όπου δουλεύουν πέντε χιλιάδες εργάτες. Φτιάχνουν γεωργικές μηχανές, τις καλύτερες της Ευρώπης. Είμαι άρκετά πλούσιος, έχω άνωθρηλή ύγεια και μου φαίνεται ότι είμαι ευτυχισμένος...

Σ' όλη μου τη ζωή δεν μου συνέβη τίποτα τό αξιοσημείωτο, εκτός μόνο από Έκείνο τό επεισόδιο που μ' έκανε ν' άριερωμαι...

φωθό στη διομηχανία και αυτό συνέβη εδώ κ' είκοσι χρονία, την εποχή που ζούσε άκόμη ο θεός μου ο στρατάρχης.

Λησώνηρα νά σάς πώ ότι άνήνω στην οικογένεια Μόλτκε. Ή μητέρα μου ήταν άνηψιά του μεγάλου στρατηγού. Έπειτα περιούτηρε τον Βόλφραμ φόν Ήλλαχ, τον πατέρα μου, που πέθανε νέος.

Όλοινοι λοιπόν από τό θάνατό του, έγώ, ή Βέρθα, ή άδελφή μου κ' ή μητέρα μας, πήγαμε νά ζήσουμε στο παλάτι του στρατάρχου. Μά δεν είμαστε οι μόνοι εκεί πέρα. Ένα σωρό εξάδελφοι, άνηψιοί και κοινιόδοι καθόντουσαν με τό γέρο, τον άρχηγό μιας οικογενείας στρατιωτικών από πέντηντα πρόσωπα.

Όταν ήμνα λίγα χρόνια μερικώς χοροεπεριδές με κατάφωτους τους πολυελαίους των σαλονιών, που ήσαν γεμάτα από τεραστίους καθρέφτες και χρυσοστάλιτες προσωπίδες στολές. Στη μέση, ήταν ο στρατάρχης, σιαπληδός και αυστηρός, σαν είδαλο. Τόν φοβότανε όλος ο κόσμος. Δεν άνοιγε τό στόμα του, παρό γιά νά κάνει παρατηρήσεις, νά τιμωρήσει ή νά καταραστή. Έμένα όμως, περισσότερο από τά λόγια του, με τρομοκρατούσε ή σκληρή και κρύα ματιά του...

Δεν μπόρεσα ποτέ μου νά τον άγαπήσω : και μου φαίνεται ότι δεν τον άγατούσε και κανείς άλλος από τους συγγενείς του. Μιλούσαν πάντα γι' αυτόν σιγανά, με μυστήριο. Κανείς δεν τολμούσε νά τον ρωτήσει γιά κάτι. Όλοι περιμείνανε με φόβο τις διαταγές του.

Όταν ήμνα, τόση ύποταγή, μ' έκανε νά ντρέπομαι και με συγκρατούσε μόνον ή σκέψη ότι όλοι μας ζούσαμε και σπουδάζαμε μ' εξοδά του...

Αυτό γιά μένα ήταν πού σπουδαίο από τη νύξη του Σεντάν. Ο στρατάρχης είχε κατατροπώσει τη Γαλλία, δεν ύπήρχε βέβαια καιμιά άμφιβολία, αυτό όμως ήταν δικός του λογαριασμός, κ' όχι δικός μου, γιάτι έγώ δεν έδινα καιμιά σημασία στα στρατιωτικά κατορθώματα. Γι' αυτό μάάλιστα δεν καιμάρωνα διόλου που είχα στις φλέβες μου κάποια στάγόνα από τό αίμα του και που μπορούσα νά προσθέτω στο όνομά μου και τ' όνομα του Μόλτκε.

Έννοωσα άκόμη αυτή τη συγγένεια σαν συμφορά την ημέρα που μπήκα σ' ένα στρατιωτικό σχολείο. Όπως είχε διατάξει ο στρατάρχης. Όλοι οι Μόλτκε έπρεπε νά γίνουν στρατιώτες!

Όταν γύρισα λοιπόν στο παλάτι του, ήμουν είκοσιτριών χρόνων κ' άνθητολογαγός των Ουδσάρων της Φρουράς. Ή παράδοσης της οικογενείας μας με ύποχρώνε νά περάσω την άδειά μου κοντά στο στρατάρχη. Μαζύ μ' ήμνα ήταν και καιμιά δωδεκαριά άλλοι Μόλτκε, καιμάρωτοι και καιλοσφιγμένοι σε στολές ούλάνων κ' αξιωματικών του πυροβολικού.

Ένας μάάλιστα ήταν σημαιοφόρος. Αυτός όμως δεν έβρισκε χώρο στα μάτια του μεγάλου Μόλτκε. Τόν περιφρονούσε...

Έκείνη την εποχή λοιπόν συνέβη τό επεισόδιο που θά σάς διηγηθώ και που μ' έκανε ν' αλλάξω τη ζωή μου.

Ό στρατάρχης τότε ήταν ένενήντα χρόνων. Πέθανε ύστερ' από λίγους μήνες. Όταν γύρισα από τό στρατιωτικό σχολείο, ήταν παρβάλυτος. Καθόνταν σε μία πολυθρόνα, με τό δεξί μέρος του σώματός του άκίνητο και δεν μπορούσε πειά νά μιλήσει, παρό με πολύ μεγάλη δυσκολία. Τά μάτια του όμως είχαν διατηρήσει τό ίδιο σκληρό και κρυό βλέμμα. Μ' αυτό τό βλέμμα εξακολουθούσε νά δίνει διαταγές και νά τρομοκρατή τους συγγενείς του.

Μόλις βάρτασα, ύποχρεώθηκα νά παρουσιαστώ μπροστά του. Ουμμάμια άκόμη τη φρόνη που μ' έβασσε όταν τό διαπεριστικά έκείνο

Με τό άριστερό του χέρι μ' άγκάλισσε από τόν ώμο.

μάτια του καρφόθηκαν άπάνω στη στολή μου: άν Ένα κομμάτι ή Ένα σειρήτι ήταν λίγο πιο πέρα από την κανονική του θέσι, θά μ' έστελνε τό λιγώτερο Έξη μήνες φυλάκη... Μά ή στολή μου ήταν άνογη.

Άνάμεσα στους συγγενείς μου, ο μεγαλύτερος ήταν ο Λεοπόλδος Βίλεμ φόν Μόλτκε, γιός του στρατάρχου και στρατηγός. Ο άνθρωπος αυτός είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα του την ίδια σκληρότητα και ποτέ του δεν μούσε γιά τίποτ' άλλο, παρό γιά ζητήματα τακτικής και στρατηγικής τέχνης.

Σ' αυτές λοιπόν τις συζητήσεις με τους άλλους Μόλτκε, κάθε τόσο άκοιούτανε μιά φράση, που την έπρόφρανε όλοι τους, μ' έναν ιερό σχεδόν σεβασμό. Ή άκόλουθη : «Τό μυστικό του στρατάρχου».

Από μικρό παιδί είχα ζητήσει από τη μητέρα μου νά μου έξηγήσει ποιά ήταν αυτό τό μυστικό κ' έκείνη μου είχε πει ότι δεν τό ήξερε κανείς κ' ότι όλοι έννοούσαν μ' αυτό την άβάθετη στρατηγική τέχνη του μεγάλου Μόλτκε, με την όποιία κέρδιζε τις μάχες...

Τώρα λοιπόν που ο στρατάρχης δροκότανε στις τελευταίες του ήμέρες, ο στρατηγός Λεοπόλδος, ως γιός του, είχε άποφασίσει νά έξηχιάσει αυτό τό πατρικό μυστήριο.

—Τό μυστικό πρέπει νά μείνη σ' έμάς, έλεγε κάθε τόσο. Είπε δικό μας... των Μόλτκε! Έγώ είμαι ο διάδοχός του. Μά άν όχι έγώ, κάποιος από σάς πρέπει νά τό μάθη. Τό μυστικό δεν πρέπει νά χαθή με τό στρατάρχη... Οι πόλεμοι δεν τέλειωσαν κ' οι Μόλτκε πρέπει νά κερδίσουν κ' άλλες μάχες!... Έμεις πρέπει νά είμαστε οι φύλακες της νύξης!...

Ο παράλυτος άκουγε δίωως άλλο αυτά τά λόγια, μά δεν άποφάσιζε ποτέ νά δώσει μιά άπάντησι. Τό βλέμμα του, σκληρό και κρυό, μά άυτοθρότητα που μιάς έκανε δίωως νά παγώνουμε από τη φρόνη μας.

Μιά ημέρα ο στρατάρχης έπαθε μιά πνευμονική συμφορησι. Οι Μόλτκε τότε τρομοκρατήθηκαν. Θά πέθανε λοιπόν δίωως νά φανερώσει τό μυστικό του; Στεκόντουσαν όλοι μπροστά του κ' άνασαιναν βαρειά από τη συγκρατημένη λύσσα τους. Ο γέρος έπερε νά μιλήσει μ' άν δεν ήθελε, θά τόν άνάγκασαν αυτοί.

Ουμμάμια άκόμη τό έχθρικό λόγια του Λεοπόλδου, τού γιού του :

—Μπορεί νά πεθάνης, τού έλεγε, από στιγμή σε στιγμή, καιταλαβάνεις; Έμεις όμως δεν θά σ' άφρουμε νά πεθάνης πριν μιάς φανερώσει τό μυστικό σου! Άκούς; Έμπρός, λοιπόν! Μιλήσε... Πές μας τό μυστικό σου!...

Έγώ όμως τότε, όχι γιάτι συμπαύονσα τό γέρο που δεν φαινότανε ότι είχε φορηθεί, μά γιάτι δεν μπορούσα πειά νά κρατήσω την άγανάκτησή μου μπροστά σ' αυτό τό θέαμα, φώναξα με σταθερή φωνή :

—Μά δεν ύπόχρει κανένα μυστικό!... Ή μάχες κερδίζονται στην τύχη!... Αυτό έλεγε τό μόνο μυστικό!...

Ή νεκρική σιγή που άπλώθηκε ύστερ' από τά λόγια μου με πάγωσε : κατάλαβα κ' έγώ ότι είχα ξεστομίσει μιά τρομερή βλαστήμια.

Κανείς δεν τολμούσε πειά νά πάρη την άναπνοή του κ' ο γρήγορος ρόγχος του έτοιμοθανάτου φανερώνε την άγωνία της νύξης του. Τά μάτια του ήσαν καρφαλωμένα άπάνω μου με μιά τόσο τρομακτική έκφρασι, ώστε μου φάνηκε ότι από τη μιά στιγμή ως στην άλλη θά σωριαζόμουν καταγής λιπόθυμος...

Οι άλλοι, άκίνητοι, τόν κερκυκνύταζαν. Κι' όταν ο στρατάρχης σήκωσε άργά τό άριστερό του χέρι, νόμισαν ότι ήθελε νά πάρη τό πιστόλι του γιά νά με σκοτώσει. Όλοι τους,—και μαζύ μ' αυτούς κ' έγώ,—τό βρυσκανε αυτό πολύ λογικό και κανείς τους δεν θά ζητούσε νά με σώσει...

Τό χέρι όμως του στρατάρχου, που σπρώθηκε με τόσο κόπο, έδειξε την πόρτα. Μόνον έγώ έπερε νά μείνω μαζύ του. Οι άλλοι έπερε νά φύγουν. Αυτό μιάς διέτασαν νά μάτια του. Κι' έγώ ήμνα άκίνητος στη θέσι μου.

Ουμμάμια σάν τώρα ότι ο Λεοπόλδος, που έβγαίνε τελευταίος, μου έφρξε μιά συμπονετική ματιά, σαν ν' άποχαριτούσε έναν έτοιμοθάνατο.

Κι' άλήθεια, συλλογίζομουν ότι είχε έρθει πειά ή τελευταία μου στιγμή, όταν έκείνος μού έβασσε νόημα νά πάω κοντά του. Ύπόμουν

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Ο ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΒΙΣΤΙΞΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντρικοπολιέ)

Τζάν Μιλντέλλ, η χαριτωμένη Αμερικανική πρωταγωνίστρια, βρίσκεται: τόν τελευταίο καιρό σε κλινική κάνοντας ειδική θεραπεία για τὰ μάτια της. Κατά τὸ γύρισμα μιάς νέας ταινίας, σὸ σπούντιω χρησιμοποιήσαν φῶτα παλαιῦ συστήματος γιὰ νὰ ἐπιτύχουν ὀφθαλμοὺς ἐξαιρετῶν, καὶ τὰ φῶτα αὐτὰ ἔβλαψαν τόσο πολὺ τὰ μάτια τῆς νεαρῆς πρωταγωνίστριας, ὥστε ἐπὶ μὴ ἑβδομάδα δὲν ἔβλεπε σχεδὸν καθόλου.

—Τὸ συμβόλιον τοῦ Τζῶν Τζιλμπερτ μετὰ τὴν ἔταιρεία «Μέτρο-Γκόλντουν», δυνάμει τοῦ ἁποίου πληρώνονταν διακόσιες πενήντα χιλιάδες δολλάρια γιὰ κάθε ταινία πού θὰ γύριζε, ἔληξε ἐπὶ τέλους τὴν περασμένον μήνα.

—Ἡ «Μέτρο-Γκόλντουν» ἐδήλωσε ὅτι δὲν θὰ ξανακάνῃ περὶ ἄλλο συμβόλιον μετὰ τόσο μεγάλῃ ἀμοιβῇ, ὅστε μετὰ τόσο μεγάλῃ διάρκειᾳ.

—Πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ λήξις τοῦ συμβολίου τοῦ Τζιλμπερτ συμβόλιζε καὶ τὴν λήξις τῆς κληματογραφικῆς τοῦ σταδιοδρομίας.

—Ἡ νέα ταινία «Ὁ Ρασπούτιν καὶ ἡ αὐτοκράτειρα», πού ἀποτελεῖ μὴ νέα ἔκδοσις τῆς ταινίας «Ρασπούτιν, ὁ σατανικὸς καλὸν ἄγγελος», ἐπιμείνωσε οὐκ εὐκαίρως. Τὸ σενάριό τὸ εἶχε γράφει, παρακληθεῖσα ἰδιαίτερως ἡ μεγάλη δούκισσα Μαρία τῆς Ρωσίας (ἡ κόρη τῆς ἑλληνοδούκου βασιλοπούλας Ἀλεξάνδρας), στὴν ταινία δὲ αὐτὴ εἶχαν πρωταγωνιστήσῃ οὖν Τζῶν, ὁ Λιονέλ καὶ ἡ Ἐβελ Μτάρουμφο, ἡ ἁποία εἶχε παίξει τοὺς κυρίους ὀλοὺς καὶ στὸν πρῶτον «Ρασπούτιν». Ἡ ἀποτυχία τῆς ταινίας, κατὰ τὰ ἀμερικανικὰ φύλλα, ἀφελεται σὸ πολὺ διαστικὸ γύριμά της.

—Ὁ Τζῶν Ὀκί, ὁ νεανικὸς ἀστήρ τοῦ κληματογράφου, ἀπεφασίσει ν' ἀφήσῃ τὸ μοναστήριό του νὰ μεγαλώσῃ πρῶτον πού δὲν εἶχε ἐλθεῖν νὰ κἀν ὡς τῶρα. Κατὰ τὴν κακὴν γλῶσσαν τοῦ Χόλλυγουντ, αὐτὸ ἀφελεται σὸ ὅτι ὁ Τζῶν ἐπιδοκίμασε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εὐνοία τῆς ὁραίας Πιέρου Χάουινς Τζῶν, ἡ ἁποία, μόλις ἐφθάσε ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη, ξετροῦλλανε ἄλλους τοὺς ἄρρενας κατοίκους τοῦ Χόλλυγουντ.

—Ἡ πῶν ἐνδιαφέρουσα ἀμερικανικὴ ταινία τῆς τελευταίας παραγωγῆς φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε ἡ «Σύζυγος τοῦ πολεμιστοῦ». Ἡ ταινία αὐτὴ διαδραματίζεται στὴν μυθολογικὴ ἐπὶ καὶ μάλιστα στὴν χώρα τῶν Ἀμαζόνων. Τοὺς κυρίους ὀλοὺς ἔχουν ἡ γνωστὴ μας Ἑλέσα Λάντι καὶ τὸ καινούργιον ἀστὴρ τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ Κάθριν Χέμπεργκ. Ἡ Ἑλέσα Λάντι ὑποδύεται τὸν ὀλοὺ τῆς βασιλοπούλας τῶν Ἀμαζόνων.

—Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἡ ἁποία, ὡς γνωστὸν, ἐγκρίνασε τελευταία τὴν μόδα τῶν ἀνδρῶν παντελονίων, βρῆκε τὸν μαστορὴν τῆς ἀπὸ τὸν Μωρίς Σεβαλιέ.

—Ἐνα βράδι ἦσαν κ' οἱ δύο τοὺς προσκαλεσμένους στὴν βίλλα τοῦ Ντοῦγκλας Φαίρμανκς καὶ τῆς Μαρίας Πίκοφορ καὶ ὁ Γάλλος

λοῦπὸν, γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ κἀν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ὑποκούσῃ. Μὲ τὸ ἀριστερὸν τοῦ χεριοῦ ἀγκάλιασε ἀπὸ τὸν ὄμο: ἔπρεπε νὰ σπῆσῃ καὶ νὰ πλησιάσῃ τὸ πρῶτον μὴ κοντὰ στὸ δυνὸ του, τόσο κοντὰ, ὥστε ἐνοιώσῃ τὴν ἀνατοχὴν του νὰ μετὰ καὶ τὴν ματιῶν του νὰ τρῦποῦν τὰ μάτια του.

—Ὁ στρατάρχης προσπαθοῦσε νὰ μιλήσῃ. Ἀπὸ τὸ λαίμυ τοῦ ἔβγαν ἀναρροές φωνῆς ἀγωνίας καὶ τέλος τὰ χεῖλη του μύρωσαν νὰ προφέρουν αὐτὰ τὰ λόγια:

—Ἐλνε ἀλήθεια... Στὴν τήχη... Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικόν... Μά... ἀλλομονὸν σου ἂν τὸ ξανατεῖς!... Ἀλλομονὸν σου!

Ἦθελε νὰ πῇ κάτι ἄκιμη, μὰ δὲν μπόρεσε. Καὶ τότε μετὰ τὸ σκελετωδὲς χεῖρὸν τοῦ ἄραξε τὴν κημάλια κ' ἔγραψε ἀπάνω στὴν πλάκα, πού ἦσαν πάντα δίπλα του, μετὰ σταματικὰ γράμματα, αὐτὰ τὰ λόγια:

—Σὲ διατάσσω... νὰ φῆγῃς ἀπὸ τὸ στρατό!...

Ἐπειτα, ἔλεσε πρῶτον στὴν πολυθρόνα, ἀνασείνοντάς βαρεῖά, σὴν νὰ πέθαινε. Οἱ ἄλλοι, δὴν διάβαιναν ἐκεῖν τὴν διαταγὴν, νόμισαν ὅτι ἦταν ἡ τιμωρία μου, γιὰ τὴν ἀπάνταστη ἐκείνην ἱεροσύλλα...
Κ' ἐγὼ, τότε ὑπέβαλα ἀμέσως τὴν παρατήρησίν μου ἀπὸ ἀνθρωπολογικὸν τῶν Οὐσσάρων τῆς Φρουρῆς.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΟ ΝΤΕ ΣΤΕΦΑΝΙ

ἠθοσποῖς πῆγε νὰ παραλάβῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της τὴν ὁραία Γερμανίδα συνάδελφό του. Ἡ Νήτριχ παρουσιάστηκε ὡς συνήθως ντυμένη ἀνδρικά, ἀλλὰ τότε ὁ Σεβαλιέ ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἐνοιῶσε νὰ πάη μαζί της ἀν δὲν φορέσει τὰ ἐνδύματα τοῦ φύλου της. Καὶ ἡ Μάρλεν ἀναγκάστηκε νὰ ὑποταχθῇ στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Σεβαλιέ.

—Γιὰ νὰ γυριστῇ ἡ τελευταία μεγάλῃ ταινία εἰθῶνος στὸν Ζωολογικὸ κήρυον, εἶχε μεταφερθεῖ στὸ Χόλλυγουντ ἀλόκληρον θηριοτροφεῖον πού περιελάμβανε κάθε εἶδος ζῴων, μικρῶν καὶ μεγάλων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων λοιπὸν εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ θηριοτροφεῖον αὐτὸ ὁ καιρικὸς Γουίλ Ρότζερς. Τότε ὁ συνάδελφός του Τζέην Ραῦμὸν τοῦ ἔδειξε τοὺς ἐλέφαντας καὶ τὸν ὠρῆσε:

— Πῶς σοὺ φαίνονται οἱ ἐλέφαντες, Γουίλ;

—Γιὰ τοὺς ἐλέφαντες ἀισθάνομαι δὲν ἀισθάνομαι καὶ γιὰ τὴν γυναῖκα, ἐδήλωσε ἀποφθεγματικῶς ὁ Ρότζερς. Μοῦ ἀρέσει νὰ τὴν βλέπω, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ τὴν τρέφω.

—Γιὰ τὴν τελευταία ταινία τῆς Μάρλεν Ντήτριχ «Ἄσσια ἀμόλιον», χρειάζεται μὴ προτομὴ τῆς πρωταγωνίστριας καὶ γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐκλήθη εἰδικῶς ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ὁ μεγάλος Ἰταλὸς γλύπτης Σκαρπῶν Σκαρπῆτα, ὁ ὁποῖος θὰ κατασκευάσῃ τὴν προτομὴ τῆς ὁραίας Γερμανίδος καλλιτέχνιδος. Ὁ σκηνοθέτης ὁμοῦ Μαριουῶν φαίνεται ὅτι κληθῆν τὸν ὁραλισμὸν μέχρις ὑπεροβολικότητος, γιὰτὶ μοιροῦντὶ ἡ προτομὴ αὐτὴ θὰ πληρωθῇ πέντε χιλιάδες δολλάρια καὶ θὰ εἶνε πραγματικὸν ἔργον τέχνης, τὸ τέλος τῆς θὰ εἶνε οὐκ εὐτό.

—Σύμφωνα μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου, ἡ Μάρλεν πρέπει νὰ τὴν πετάξῃ κάτω καὶ νὰ τὴν σπῶσῃ ἐκ κομμάτια κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δραματικῆς σκηνῆς!

—Ἡ διαδόσεις σχετικῶς μετὰ τὸ διαζύγιον τῆς Μπέττυ Νταϊβὸ καὶ τοῦ Χάρμον Νίλσον, οἱ ὁποῖοι, μόλις πρὸ δύο μηνῶν, ἔχουν παντρευθῆ, φαίνεται ὅτι ἐσύγγχισαν πολὺ τὸ νεαρὸν ζεύγος. Γιατὶ μόλις ἄρξασε νὰ κληρονομήσῃ αὐτὴ ἡ φήμη, ἡ Μπέττυ παρέλαβε τὸν σύζυγό της καὶ τὰ τέσσαρα ὁραία της καὶ ἔβησαν σ' ἕνα κτήριμα τοῦς στὴν Ἀριζόνα, ἅπου ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔβησαν σὴν τριγωνία.

—Φαντάζεσθε ὅτι ἰτάραξι μὴ στῶ, ἡ ἁποία δὲν ἔχει ποτὲ τῆς ἀποκεφθεῖ ἰνστιτούτον κληλοπῆς, δὲν ἔχει κάνει ποτὲ τῆς ἰνστιτούσιον περιανῆν κ' οὔτε κἂν — ἀκουσον-ἀκουσον! — μανικιοῦ!

—Καὶ ἄνωγ τὸ θαῦμα αὐτὸ τοῦ αἰῶνος ὑπάρχει καὶ τῆ στὸ Χόλλυγουντ. Ἐἶνε ἡ Γωφῆτα Νίσοση, ἡ ξανθὴ Νορβηγὴ καλλιτέχνης. Ἡ ὁραία συνάντησις τῆς Γκάμπετ ἐδήλωσε ὅτι τὰ καλλονικὰ ἰνστιτούτα καὶ αἱ μέθοδοι πού ἐφαρμόζον, τῆς εἶνε ἐξαιρετικὰ βαρετὰ.

—Γιὰ νὰ λάβετε μὴ ἰδέαν τοῦ τί γράμματα λαμβάνουν οἱ ἀστέρες τοῦ κληματογράφου ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς του, μᾶθετε ὅτι ἡ Σὺλβια Σιδνεὶ ἔλαβε ἀπὸ τὴν Πολωνία ἕνα γράμμα ἀπὸ τέσσερες μεγάλες πικνογραφημένες κόλλες. Ὁ Πολωνὸς θαυμαστὴς παρακαλοῦσε τὴν Σὺλβια νὰ τοῦ σταλῆ, ὅστε πολὺ ὅστε λίγο, τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ του γιὰ νὰ πάη στὴν Ἀμερική, γιὰτὶ ἡ ζωὴ του στὴν Πολωνία ἔχει καταρτῆσῃ ἀρόθον, ἔπειθῃ ἡ γυναῖκα του τὸν ἔθερον καθημερινῶς ἀλίτητα. Γιὰ νὰ γράψῃ τὴν θλιθερὴν αὐτὴν ἱστορίαν, ὁ ἀξιολύπητος σύζυγος χρειάστηκε τέσσερες ὁλόκληρες κόλλες χαρτοῦ καὶ ἡ Σὺλβια χρειάστηκε εἰδικὸν μεταφραστὴν γιὰ νὰ τῆς μεταφράσῃ τὸ γράμμα αὐτὸ.

Ὁ Ντοῦγκλας Φαίρμανκς (Σκίτσον τοῦ Μαγιόρ)

Ὁ Τσάρλι Τσάπλιν, ὁ πολὺς Σαρλό (Σκίτσον τοῦ Μαγιόρ)